

Hij was opgestaan, groette, en Judith bracht hem naar de voordeur. In de gang zei ze: „nee, Walter, ik blijf bij mijn oudjes. Ik weet, dat ze het prettig vinden, en we kunnen nog een heelen zomer tennissen.”

„Zal ik dan vanavond ook maar bij je blijven?”

„Nee, ga jij maar prettig tennissen.”

„Hè, soms zou ik wel eens een tube kippencholera-bacillen aan Waals te slikken willen geven, tegenwoordig!” blagueerde Walter, toen hij op de stoep stond.

„Jaloersch?” plaagde ze, wat vrijmoediger dan anders.

„Judith,” zei hij ineens ernstig, maar met een zachten lach deed ze de deur voor zijn neus dicht en liet ze hem staan. Hij lachte ook, en stapte op zijn fiets, terwijl hij diep den avond-geur opsnoof. Met zijn racket tipte hij overmoedig naar een voorbijvlieden meikever. Hij voelde zich gelukkig in de groeiende lente.

Judith stond achter de gesloten deur en keek door het kleine raampje Walter na, zag hem met zijn racket in de lucht slaan. Zacht neuriënd kwam ze weer binnen, waar de twee mannen juist over Walter spraken. Haar vader zei: „ja, maar zooals hij nu toch over zijn vader sprak, dat is toch niet aardig.”

„Nee, maar het is eerlijk. Hij zegt het zooals hij het denkt. Zijn „oude heer” is hem wel degelijk teveel. Dat is een hoogst onaangename, stugge man, die het zijn gezin op alle mogelijke manieren onplezierig en lastig maakt door zijn humeur. Ik ken dien vader, en ik ken ook Walters moeder. Dat is heel iets anders. Walter lijkt op haar. Van Walter komt wel wat terecht, ook van zijn werk. Het lijkt allemaal niet diep bij hem te gaan, maar dan vergis je je, want zijn werk doet hij toch à fond. Hij komt wel eens een enkelen keer te laat op het lab, maar dan heeft hij altijd een goede reden. Op zijn kamer verzorgt hij al die in den steek gelaten, ongelukkige beesten, waarover hij laatst sprak. Verleden week kwam hij telat, omdat er een hond van hem gestorven was, en toen hij me dat vertelde, stond hij met zijn rug naar me toe, en hij zette een heel harde stem op. Toen heb ik hem toch maar een standje gegeven over zijn te laat komen, want anders had hij begrepen, dat ik zijn verdriet merkte, en zoiets wil hij niet. Nee, van Veen, Walter is heelemaal niet zoo oppervlakkig als jij hem ziet. Hij is een goed mensch; hij heeft alleen maar zoo'n wonderlijke manier om dat te verstoppen.”

„Nou, des te beter. Het doet me plezier dat te hooren,” zei Van Veen, en keek peinzend naar Judith.

Judith zei niets. Ze zat maar heel stil te luisteren. En in haar begon zacht iets te zingen. Het bittere verleden week zoo ver terug. Vóór haar lag weer een land, waarop ze kon kijken. En een lichtlijn glansde aan de kim. En Waals versterkte haar onwetend. Haar huwelijksbeleving had